

Aglia tau moet wel als een insect van Aziatische oorsprong worden beschouwd. De soort komt voor tot en met Japan. De van Zuid-West China beschreven *A. tau homora* Jord. wordt door MELL, Mitt. Münch. E.G. 30 : 856, pl. 21, f. 4—6 ♂, als een aparte soort opgevat. Heel moeilijk is de vraag te beantwoorden, welke plaats het geslacht *Aglia* in het systeem der Saturniidae behoort in te nemen. De vreemdsoortige roze dorens der jonge rups wijzen er al op, dat wij met iets bijzonders te doen hebben, dat doet denken aan de larven der Amerikaanse Citheroniinae. Inderdaad plaatst MICHENER, 1952, Bull. Am. Mus. N. H. 98 (5): 409 de „subfamilie” Agliinae tussen de (Amerikaanse) Citheroniinae en Hemileucinae. Toen ik in 1938 in Zuid-Afrika vertoefde, kon ik op een avond in het plaatsje Barberton insecten aan een elektrische lamp vangen. Er kwamen vele insecten uit allerlei orden op af, dus de vangst was rijk. Bijzonder opvallend waren enkele grote Saturniiden, waaronder de soort *Melanocera menippe* Westw., waarvan ik 2 ♀♀ buit maakte. De algemene habitus dezer ♀♀ doet al iets aan die van een *Aglia*-♀ denken, en wat mij nog meer trof, in rust klaptten deze ♀♀ de vleugels over de rug samen, op dagvlinder-manier, zoals ook *Aglia tau* dit doet! Hierbij toonde het „cryptische” patroon der onderkant op de achtervleugels een opvallende overeenkomst met dat van *tau*. Ik wil hiermede echter niet betogen, dat de verwantschap van *Aglia* moet worden gezocht in de nabijheid van *Melanocera*, welk genus door BOUVIER, 1936, Mém. Mus. Nat. N. H. Paris, n.s. 3 : 58, wordt geplaatst in zijn „tribu Bunaeïcae” (l.c., p. 53). Mogelijk handelt het zich slechts om analogieën, maar het lijkt me de moeite waard toekomstige onderzoekers op deze analogieën te attenderen.

Wageningen, Lab. v. Entomologie, Mei 1953.

Massavlucht en -sterfte van *Lochmaea saturalis* Thoms. Op 25 April 1953 trok het in de middaguren mijn aandacht, dat langs het IJsselmeer — het traject tussen Nijkerk aan Zee en Putten aan Zee — over een uitgestrektheid van enkele kilometers de heidekevers (*Lochmaea saturalis* Thoms.) in vele honderdduizenden exemplaren aanwezig waren: bazalten, granieten en andere oevergesteenten waren er gedeeltelijk of soms volkomen mee bedekt. Ook op tal van planten (grote brandnetels, smeewortels, pas uitgelopen riet enz.) waren zij quantitatief verrassend sterk vertegenwoordigd. Aan dorre takken hadden zij zich soms trosgewijze zo massaal vastgehecht, dat de schors nagenoeg geheel aan het gezicht was onttrokken.

Toen ik verder de dijkvlooiing afliep, bleek mij, dat het aanslibsel een massagraf was van heidekevers: zij lagen in het slik eveneens bij honderdduizenden, de meeste dood, sommige in deplorabele toestand.

Vanwaar zijn deze heirscharen kevers gekomen? Was de aanlandige, dus Noordelijke, wind, die dagenlang had gewaaid, verantwoordelijk voor hun transport? Of was hier juist sprake van een invasie uit Zuidelijke gebieden? Wie kan opheldering verschaffen?

De heer W. H. GRAVESTEN te Amsterdam deelt mij in litteris mee, dat hij *saturalis* dit jaar reeds op 12 April vond bij het Kleine Waschmeer en wel in groot aantal op allerlei planten. Hij hoorde ook van anderen over de grote aantallen dieren, die men dit jaar heeft waargenomen.

Het zou wel belangwekkend zijn, indien ook anderen, die het verschijnsel vaststelden, de redactie zouden willen inlichten over hun bevindingen.

RINKE TOLMAN, Soest (Zuid), Parklaan 41.